

Csaba gondolkodva nézett maga elé. Aztán ismét Ó Péterre szemlélődött.

– És nem ijednek meg az arcától még a lovak is?...

– Szép, mint az égi angyalok.

– Az ön leánya?

– Az enyém. Kié volna másé? De nem azért mondom szépnek, hogy az én leányom.

Csaba gondolkodva pillogott maga elé.

– Beszéljünk nyíltan: botlott? Valami nagy skandalumnak az emlegetettje?

– Hohó!

– Vagy csak házi ügy?

– Most jött ki a klostorból. Kisgyermek kora óta élt a klostromban. Ott nőtt fel.

Csaba bámult.

– Hülye?

– Hülye? Gimnáziumot végzett. Igen jól maturált. Jelesen maturált.

– Hát mi a hibája? Mégis hát, mi a hibája a kisasszonynak?

– A hibája? – és most már Ó Péter pillogott – a hibája? Hát az a hibája, semmi egyéb hibája...

– Valami testi hibája! Mondja meg nyíltan. Valami kellemetlen testi hibája...

– De semmi testi hibája. Semmi egyéb hibája, csak az, hogy én vagyok az apja. Kérem, ne nézzen olyan gyanakvó szemmel reám: nem vagyok lókupec. Csupán annyi az értelme a nyilatkozatomnak, hogy özvegyember vagyok és mindig utazgató, járó-kelő: nem hordozhatom társaságokba a leányomat. Ő maga nem választott eddig. Nem volt alkalma se reá. Hát majd választok én. Mit gondol: mennyien jelentkeztek?

Csaba a fejét rázta.

– Nem érdekel.

– Gróf is van köztük. Miniszteri fogalmazó is. Ulánus kapitány is.

– Hát akkor mért éppen engem választott ön?

– Mert ön az egyetlen, akire az információim egybehangzólag úgy szólnak, hogy komoly úriember, fiatal, rendes, becsületes ember. Nyolcezer koronámba került, hogy ezt megtudjam.

A beszédje tisztának látszott. Értelmes és nyugodt minden szava, mint a gyakorlott üzletes embereké. A pomádészag, amely fölöle lengedezett, éppenséggel nem volt fővárosias, de hát a fővárosban is élnek ilyen félig-urak.

– És a kedves leánya is elfogad?

– Nem tud az ügyről semmit.

Csaba gondolkodott.

– Hát akkor a házasság még messze jár. Ön azt véli, hogy udvarolgotok előbb a leányának. Bállokba, Kuglerhez vagy fürdőre kísérgetem...

– A leányom három nap múlván a felesége lehet.

Csaba szinte meghökkent. Megint gyanakvón nézett az emberre.

– Sürgős? Mért sürgős?

– Csak a lehetőséget mondom. Én mentül előbb óhajtánám. A lányom, mondtam már, hogy semmit se tud az ügyről.

– A móríngot készpénzben adja a leányának?

– Önnek. Akár készpénzben óhajtja, akár értékpapirosokban. Az egybekelés előtt való órában a közjegyző előtt. Mégis engedje meg, hogy megkérdezem: mire fordítja? Micsoda vállalatot kezdene? Mert hát én üzletértő vagyok, ön pedig mégiscsak fiatal ember hozzám képest: tapasztalatlan ezen a téren.

Csaba habozva nézett a szoba szögletébe. Eléje terítse ennek az embernek a húga keserves ügyét? Nem, ez nem tartozik reá. Erre csak annyi tartozik, hogy férjet választ a leányának, s a közjegyző asztalára olvassa a leányának a móríngját. Aki megházasodik, szabadon rendelkezik a felesége vagyonával. Vagy elmondja egy tel-

jesen ismeretlen borkereskedőnek még a művészete ügyét is? Mit ért ez abban?

Aztán még az se bizonyos, hogy a leányt elveheti. Lehet, hogy szép és fiatal – ámbátor minden borkereskedő a maga borát dicséri –, de az is lehet, hogy más okból olyan sürgős a házasság. Egy apa se nyitja fel a leányának a szennyes ládáját az esküvő előtt.

– Újságot alapít, ugye? – szólalt meg Ó Péter – arra nagy pénz kell. De ha vannak társak... És más fundamentum is kell.

– Csak az az egy – mosolyodott el megvetően Csaba –, hogy az újság ne olyan legyen, mint a többi.

– „Ne legyen olyan, mint a többi.” Jó. Fundamentumnak jó. Én is járatok három újságot is. Igaz, hogy csak az első levelük más. És hogyan gondolná ön például egy jó újságnak a szerkesztését?

Csaba vállat vont.

– Hát... én az országnak csinálnám: nem Budapestnek. De bocsnatot kérek: nekem dolgom van bent. Bemutat még ma este a kedves leányának?

S fölkel.

– Nem itt lakik – mondta Ó Péter a kalapjáért nyúlva –, de ha velem jön, holnap bemutatatom. Mi is van ma? Szombat. Holnap vasárnap. A jövő héten házasember lehet. A polgármester szolgám nekem.

– És a kisasszony... hátha nem tetszik neki a figurám?...

Ó Péter legyintett:

– Afelől nyugodt lehet.

– De hátha mégis?

– Ó, dehogy.

– Annyira bizonyos ön, hogy nem ellenkezik?

Ó Péter feljebb szegte a fejét.

– Énvelem? Az én házamban?